

τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐντυπώσεων, καὶ ἀναπαριστῶσι τὰς Ἀθήνας ὡς δωμάτιον ἔχον κεκλεισμένα τὰ παράθυρα καὶ ἓνα κατὰδικον ἐντὸς, κατὰδικον τοῦ ἐδωλίου τῶν ἐξετάσεων, κύπτοντα νυχθημερόν ἐπὶ ἀηδοῦς τινος βιβλίου, διὰ τῶν γραμμῶν τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη, προβάλουσα, ὠργισμένη διὰ τὴν περιφρόνησιν τοσοῦτων ἐτῶν, ἀπειλεῖ τὴν κεφαλὴν του δι' ὄλων τῶν ὄρων τῆς καὶ δι' ὄλης τῆς ὀγκώδους ἐντύπου, λιθογραφημένης καὶ χειρογράφου πολυλογίας τῆς ἡ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς ὡς σφαιριστήριον ἐν τῷ ὁποίῳ συγκρούονται εἰς *καρμπόλας* αἱ ἐλεφάντινοι σφαιρικοί καὶ ἐπιτρέβεται διὰ κινωλίας τὸ ἄκρον τῆς *στέκας*, ἐνῶ ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐγκλείων τὰ χρονονόμισματά του καὶ τὰς ἐλπίδας του ἐντὸς ἐπιστολῆς ἀγνοεῖ ὅτι διὰ τὴν συμπληρωθῆ ἀκριβῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ υἱοῦ του : *Πρὸς τὸν κύριον τάδε . . . φοιτητῆν . . .* πρέπει νὰ προσθέσῃ . . . τοῦ *καφενείου Τσόχα* ἡ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς ὡς αἰθουσαν σχολαρχείου, ἐν ἣ ἡ πρό τῆς ἀπειλητικῆς καὶ μεμβρανώδους μορφῆς τοῦ σχολάρχου, ξηροῦ ὡς κανόνος γραμματικῆς, παρίσταται ὡχρὸς ὁ μετεξεταστὴς ὑπόδικος, δωδεκάετης τὸ πολὺ, ὀφείλων νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του, τρέμων ὡς κάλαμος . . . περιπεσὼν εἰς χεῖρας σχολάρχου.

Τὸ δωμάτιον εἶνε εἰς τὸν φοιτητῆν ὅ,τι τεμάχιον χαρτίου εἰς τὸν ταχυδακτυλογράφον· οὗτος μεταβάλλει τὸ χαρτίον εἰς ῥιπίδιον, πλαίσιον, καθέλκων, τηγάνιον. πῖλον· καὶ ὁ φοιτητῆς μεταβάλλει τὸ δωμάτιόν του, κατὰ βούλησιν, εἰς κοιτῶνα, σπουδαστήριον, ἱματιοφυλάκιον, ἀποθήκην ἀπλύτων καὶ ἐνίοτε ἀνθρώπων, ὀψοφυλάκιον, μαγειρεῖον, καφενεῖον καὶ ἐργοστάσιον ψύλλων, ὅταν δὲν σαρόνη.

Καὶ ὅμως τὰς ἐκδοούσους ταύτας ὡς νὰ μὴ ἤρουν εἰς ἓνα τὰς διανέμονται δύο, ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς, συνοικοῦντες· ἡ συνοίκησις ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ φοιτητοῦ· ἡ ἰσχύς νικᾷ πάντοτε τὴν ἀδυναμίαν· ὁ ἰσχυρότερος χαρακτηρὸς δεσπόζει τοῦ ἀσθενεστέρου, σύρων αὐτὸν πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον ἢ παρασύρων πρὸς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν· ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει νὰ εἶνε ἀμφότεροι ἐξ ἴσου ἰσχυροὶ ἢ ἀδύνατοι ἐν τῇ ἀντιθέσει τῶν χαρακτηρῶν καὶ νὰ μὴ συναντῶνται εἰς τίποτε, ἐκτὸς μόνον εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν φοιτητῶν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι κάμνουσι μεγαλειτέρην κατανάλωσιν ἐφημερίδων· διότι οἱ φοιτηταὶ ἐνδιαφέρονται πολὺ εἰς τὰ πολιτικά· ἀνήκουσιν εἰς ἓν κόμμα· ἄλλοι ἐκ πεποιθήσεως, ἄλλοι ἐκ συμφέροντος· αἱ συζητήσεις αὐτῶν εἶνε παρομιώδεις· μεταξὺ ἐνὸς πινακίου μακαρονίων καὶ ἐνὸς ἐπιδορπίου ἀνατρέπουσι τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ τῷ ποτήριόν των· τινὲς αὐτῶν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας

εἶνε συντηρητικοί, ἐπιθυμοῦντες νὰ συντηρηθῶσι τὰ πάντα, πρὸ πάντων δὲ αὐτοί, ἄλλοι δημοκρατικοί, τινὲς κοινωνισαί· οἱ ἐξωμερῆται κατ' ἀρχὰς εἶνε ἀχρωμάτιστοι· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν λαμβάνουσι τὸ χρῶμα σημαίας τινὸς, τὴν ὁποίαν παραλαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν μεταβαίνοντες εἰς τὴν πατρίδα των· ἐκεῖ ἐν μέσῳ κύκλου περιέργων ἀφηγοῦνται τὰς ἐντυπώσεις των ἐπικρίνουσι, περιγράφουσι, ἐμπνέονται, ἐξάπτονται ἐνθουσιῶσιν, καὶ ἡ φωνὴ των ὀμιλοῦσα περὶ εὐζώνων λαμβάνει τοὺς γοργοὺς καὶ πτερωτοὺς φθόγγους θουρείου· ἀπερχόμενοι φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ὀλίγην Ἑλλάδα εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνους τόπους· τὰ ὑποδήματά των μεταφέρουσιν ὀλίγον ἄγιον χῶμα ἀπὸ τὴν χώραν τῆς ἐλευθερίας· καὶ αἱ καρδίαι τῶν δούλων λακτίζουσι σφοδρῶς τὰ στήθη των καὶ ριγοῦσιν ἐκ συγκινήσεως προφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐν ᾧ τοῖς φαίνεται, ὅτι ἀττική τις αὔρα ψιθυρίζει, φυσᾷ, ὀροσιζει, εἰσελαύνει, ἐκδιώκει τὸν βκρὸν, τὸν στεροποιήνεντα, τὸν νεκρὸν ἀέρα τῶν *μουδρουμιῶν* τῆς τυραννίας...

ὑπὸ τὰ παράθυρά μου συναντῶνται σημῆνες φοιτητῶν, ἐλθόντων ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, καὶ βομβοῦσι, φιλοῦνται, θλίβουσι τὰς χεῖράς των, εὐφρολογοῦσι, γελῶσι.

Ἐπανερχονται, ἐπανερχονται, τ' ἀποδημητικὰ πτηνὰ, καὶ ἕκαστον φθινόπωρον θὰ ἐπαναφέρῃ νέα, ὡς πᾶσα ἄνοιξις νέας χελιδόνας, καὶ μόνον δὲν ἐπανερχονται οὐδέποτε, ἀφ' οὗ ἀπέθλωσι, τὰ ἀμέριμνα, τὰ πτερυγίζοντα καὶ θροοῦντα ἔτη τοῦ φοιτητικοῦ βίου.

Ἴσως διὰ τοῦτο φοιτηταὶ τινες οὐδέποτε διδουσι διδακτορικὰς ἐξετάσεις· διὰ νὰ μένωσι πάντοτε μετὰ τὰ φοιτητικά των ἔτη.

Α. Π. ΚΟΡΤΙΔΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία Π* ἀκούσασα τὴν νύκτα ἀσυνήθη ἤχον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἠρώτα τὸ πρῶτὸ τὴν ὑπηρετρίαν τῆς μήπως συνειβίξει νὰ ῥοχαλίξῃ ἐνῶ κοιμάται.

— Κυρία, λέγει ἀμελῶς αὐτῇ, δὲν ἔμεινα ποτὲ πολλὴ ὥρα ἄπνη, γιὰ νὰ παρατηρήσω ἂν ῥοχαλίξω.

* *

Ἐρωτικὴ τρυφερότης.

— Σοῦ λέγω, Ἀννίκα, πῶς ἂν ἐπιμένῃς νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς, θὰ πάω νὰ σκοτωθῶ.

— Καλὰ, Νικολάκη· ἄμα μοῦ δώσης λοιπὸν αὐτὸ τὸ δαῖγμα τῆς ἀγάπης σου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πιστεῦσω τότε πῶς μ' ἀγαπᾷς.

* *

Μὴ ζῆτει ποτὲ ἐκδοούσιν παρ' ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἔχει ἀκόμη γευματίσει.

* *

Ἄκρον ἄκρον καλοῦ στομάχου· Νὰ χωνεύῃ... προσβολάς.

Προχθές ὁ κ. Μ* ἀναβάνει παρὰ τινι ὀδοντοῦ-
ατρῷ τῆς πόλεως ἵνα τοῦ ἀποσπάσῃ τραπεζί-
την, ὃ ὅποιος τὸν κατεδασάνει. Τῆς ἐγχειρίσεως
περατωθείσης, ὁ Μ* ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης
τὸν ἐξαχθέντα ὀδόντα καὶ λαμβάνει τὸν πῖλόν
του.

— Pardon, λέγει μειδιῶν γλυκερῶς ὁ ὀδον-
τοῦατρος, ἐκάμετε λάθος.

— Ὅχι, καθόλου δὲν ἔκαμα λάθος. Πρὸ δύο
μηνῶν μοῦ ἴπηρες εἴκοσι φράγκα γιὰ νὰ μοῦ βου-
λώσῃς με χρυσάφι αὐτὸ τὸ ἴδιο ὀδόντι. Ἄφου
διὰ τὸ βγάλαιμο παίρνεις μόνο δέκα φράγκα, θὰ
ἔχῃς βέβαια βαλμένο τόσο χρυσάφι μέσα εἰς τὸ
ὀδόντι γιὰ νὰ πληρωθῆς τώρα.

* * *

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον :

— Τῆ ἀλήθεια, φίλε μου, δὲν ἔμπορῶ νὰ κα-
ταλάβω πῶς αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε τόσο δύστρο-
πὸν ἀπὸ ἡμένα βέβαια δὲν ἴπηρε τόσο κακία. . .

— Ὡ! βεβαίως ὄχι· γιατί δὲν βλέπω καθό-
λου νὰ ὀλιγόστευσε ἡ ἴδική σου.

* * *

Εἰς φύλαξ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου συλλαμβά-
ναι μικρὸν κλέπτην καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέκοπεν
ἀπὸ δένδρου ὠραῖον πορτοκάλιον.

— Ἐ, σὺ! τί κάνεις αὐτοῦ; τώρα νὰ σοῦ
δείξω γῶ!

— Μπάριπα, λέγει ὁ ἔνοχος, ζητῶ νὰ βάλω
ἔς τὴν θέσι του αὐτὸ τὸ πορτοκάλι ποῦ ἦταν πε-
σμένο κάτω.

* * *

Κατηγόρουν ἓνα βουλευτὴν ὅτι ἀλλάσσει κόμ-
μα συχνά ὡς ἀνεμοδείκτης.

— Ἀρ· τί σοῦ φταίει ὁ ἀνεμοδείκτης; ἀπὴν-
τησεν ἀπαθῶς ὁ φίλος· τὸ σφάλμα εἶνε τοῦ ἀνέ-
μου ποῦ φυσᾷ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ προσποίησης οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ λυχνία φω-
τίζουσα τὰ ἐλαττώματά μας.

Ὁ ἄσωτος κλέπτει τοὺς κληρονόμους του, ὁ
φιλάργυρος κλέπτει ἑαυτὸν.

Ὁ ἄνθρωπος οὐδένα ἄλλον ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς
διώκτην δεινότερον ἑαυτοῦ. Οὐδεὶς ἄλλος παρέχει
ἡμῖν τοσαύτην λύπην ὅσην ἡμεῖς αὐτοὶ διὰ τῶν
μωρῶν κλίσεών μας, διὰ τῶν κεκρυμμένων κα-
κιῶν μας καὶ τῶν ἐλαττωμάτων μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ διατριβὴν του ὁ τῆς
Ζουλουάνδης ἔκπτωτος βασιλεὺς Σετιβάγιος ἠ-
ρωτήθη ὑπὸ τινος πῶς εὐρίσκει τὰς Ἀγγλίδας.

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς εἶνε κομψαί, εἶπεν· ἀλλ'
οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου ἴθαγαπήσω γυναῖκα ὁποῦ

ἔχει τόσο λευκὸν τὸ δέγμα καὶ τόσο λείας τὰς
τρίχας.

Ἐδημοσιεύθη πρὸ τινος ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ εἰκο-
στή ὀγδόη ἐτησίαι στατιστικὴ τῶν Ταχυδρομείων
καὶ Τηλεγράφων. Ἐκ ταύτης μανθάνομεν ὅτι καὶ
κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀγγλία εἶνε τὸ ἔθνος, ὁ-
περ γράφει τὰς περισσοτέρας ἐπιστολάς. Ἀλλὰ
συγχρόνως μανθάνομεν ὅτι ἐξοκολοθεῖ νὰ εἶνε
τὸ ἔθνος τὸ περισσοτέρους ἀριθμοῦν ἀφρημένους
καὶ ἰδιοτρόπους.

Οὕτω καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος πολυάριθμοι
εἰσὶν αἱ ἀλλόκοτοι ἢ ἀτελεῖς ἀποστολαί. Εἰς ἐπὶ
παραδείγματι, ἔρριψεν εἰς γραμματοκιβώτιόν τι
τραπεζικὸν γραμματίον ὃ λιρῶν στερολιῶν, χω-
ρὶς νὰ περικλείσῃ αὐτὸ εἰς φάκελλον. Ἀπλῶς μό-
νον εἶχεν εἰς δύο μέρη διπλώσει τὸ γραμματίον,
ἐφ' οὗ εἶχε κολλήσει τὸ γραμματόσημον καὶ ἐγ-
γράψαι τὴν πρὸς ἣν ἐστάλλετο διεύθυνσιν, ὅπου
καὶ ἀσφαλῶς ἔφθασεν πρὸς μέγαν ἔπαινον τῶν
ἄγγλων ταχυδρόμων. Αἱ δὲ εὐρεθεῖσαι ἐν τοῖς
γραμματοκιβωτίοις ἐπιστολαὶ αἱ ἄνευ οὐδεμιᾶς
διευθύνσεως, ἀνέρχονται εἰς 26,750!

Σοφὸς τις Ἀμερικανὸς προσεπάθησε διὰ
τῆς θεωρίας τοῦ Ἀδάμιν νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον δι'
ὃν αἱ Παρισίαι βαδίζουσι χαριέστερα καὶ λι-
γυρότερα ἢ αἱ λοιπαὶ γυναῖκες.

Βεβαίως τοῦτο συμβαίνει διότι φέρουσιν ἐπὶ
τῶν ὑποδημάτων των ὑψηλὰ τακούνια, ἀλλ' ἰ-
δοὺ διατὶ γίνεται χρῆσις τούτων.

Ἀπὸ τῆς θεμελιώσεώς των, κατὰ τὸν σοφὸν
Ἀμερικανόν, οἱ Παρίσιοι ἦσαν πόλις κακῶς λι-
θοστρωμένη, ὥστε ὁ πηλὸς διαρκῶς ἐν αὐτῇ
ὑπῆρχε.

Αἱ Παρισίαι, αἵτινες ὑπερβολικῶς ἀποτρο-
πιάζονται τὸν τοῦ πηλοῦ ῥυπον, ἀπέκτησαν ἐξ ἀ-
νάγκης τὴν ἔξιν τοῦ νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τῶν δα-
κτύλων των ποδῶν αὐτῶν.

Ἐκ τούτου δὲ οἱ πόδες των ἔλαβον τοιοῦ-
τον σχῆμα, ὥστε ἐνῶ οἱ δάκτυλοι πατοῦσι τὴν
γῆν, αἱ πτέρυλαι δὲν θίγουσιν ταύτην, καὶ δι' αὐτὸ
τοῦτο τὰ με ὑψηλὰ τακούνια ὑποδήματα καθί-
στανται ἀπαραίτητα εἰς τὰς Παρισίνας, εἰς ὧς
δίδουσι τοσαύτην χάριν κατὰ τὸ βᾶδισμα, ὥστε
μάτην αἱ λοιπαὶ γυναῖκες κοπιῶσι νὰ μιμηθῶσιν
αὐτάς.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ἀναπνοὴ ἀέρος ὑγιεινοῦ καὶ καθροῦ εἶνε
διὰ τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν θερεπτικὴ λειτουργία τόσο
ἀναγκαία ὅσον τὸ τρῶγειν καὶ πίνειν. Εἶνε δὲ βέ-
βαιον ὅτι ἀθρ ὑγιεινὸς καὶ καθαρὸς ἀποτελεῖ τὸ
ἄριστον μέσον πρὸς συντήρησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν
τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς βέβαιον εἶνε ὅτι ἀθρ περιω-
ρισμένος καὶ μεμολυσμένος ἐνεργεῖ ἐφ' ἡμῶν ὡς
δηλητήριον ἐξὺ καὶ θανατηφόρον. (Οὐφέλανδος,
Μακροβιωτικῆ).